

La major part de la documentació que trobem sobre Torrebonica la devem a Josep M. Armengol i Viver, l'últim descendent del mas Viver, que l'any 1934 va escriure la "Monografia de Can Viver de la Torrebonica". La mare d'Armengol i Viver era filla de can Viver i per tant, els avis materns eren els amos de la casa pairal. Ell sempre va lamentar que un dels seus oncles es vengués a un drapaire tot l'arxiu documental de la seva família, ja que degut a això, molta informació ha quedat a mitges.

El document més antic que va trobar Armengol i Viver respecte a la casa pairal dels seus avantpassats data del 1293, quan s'anomenava can Barba i n'era l'amo en Guillem, d'una nissaga molt antiga d'aquest cognom establerta a la parròquia de Sant Julià d'Altura. El seu fill va ser en Guillem Barba de Botet. Una néta seva, Elisenda, filla de Bernat Barba, va ser pubilla del mas, que aleshores s'anomenava mas Botet. Elisenda era casada amb en Pere de Blancafort, cabaler del mas Blancafort de la mateixa parròquia de Sant Julià d'Altura. A la segona meitat del segle hi ha un altre pubillatge que fixa el cognom Maduixer, i

ben aviat el nom del mas canvia també a Maduixer. Deu generacions portaran aquest cognom fins l'any 1695, quan a Francesca Maduixer i Presseguer la succeeix el seu nét Francesc Sala Viver i Boada. L'entrada dels Sala Viver al mas Maduixer a la segona meitat del segle XVII coincideix amb l'inici de la recuperació econòmica que portarà a la gran expansió dels masos dels segles XVIII i XX. La prosperitat del mas per la seva proximitat al camí ral de Sabadell a Terrassa, tenia avantatges i inconvenients. En el cas del mas Viver el problema eren els saquejadors de camins, els bandolers o els moviments de tropes. Tot això ho van resoldre amb la construcció d'una torre de defensa a principis del segle XVI que dóna nom a la finca i de la que, més endavant, en parlarem en detall.

La fórmula Sala Viver aguantarà cinquanta anys per passar després a ser, com fins ara, el mas Viver. El mas al llarg dels segles va anar creixent i va arribar a allotjar diverses famílies que es dedicaven a les diferents tasques camperoles dels terrenys del seu voltant. En aquell temps, la finca constava de baixos i dos pisos, amb capella adossada a la casa, bodegues, corrals, jardí i hort; una casa contigua a la principal per a l'habitació dels masovers, tot tancat amb parets, i a més, a fora, un gran dipòsit d'aigua procedent d'una mina.

L'últim hereu, Ramon Viver i Arnet, va vendre el mas el 7 d'octubre de 1909 al *Patronat de Catalunya per a la lluita contra la tuberculosi*, fundat a Barcelona el 1904, per convertir-lo en sanatori.

Les obres van anar a càrrec de l'arquitecte Josep Domènech i Mansana i es van inaugurar el 28 de gener de 1911.

Teresa Sànchez/LaGunter-Relats Itinerants

www.lagunter.cat

teresa@lagunter.cat